

Arrest

nr. 318 243 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 juli 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 27 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [S.A.M.S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van [J.M.] dorp, [R.] district, Nangarhar provincie.

U bent tot de elfde graad naar school geweest en vervoegde daarna het leger. U was in Kandahar gestationeerd en heeft daar ongeveer een jaar gewerkt. Omwille van de bedreigingen die u van de taliban kreeg, besloot uw familie dat u met deze job moest stoppen. Aangezien u toen geen werk meer had, besloot u uw scholing af te werken door aan het examen van de 12e graad deel te nemen. Hierna besloot u de lokale politie (ALP) te vervoegen, waarbij u twee jaar heeft gewerkt tot aan de machtsovername van de taliban in Afghanistan.

U verliet Afghanistan op de vijfde dag na de machtsovername van de taliban. Op 31/05/2022 kwam u aan in België en daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: uw paspoort, uw legerbadge, uw bankkaart, foto's en documenten van het leger, foto's en documenten van de ALP en een screenshot van een facebookpost. Op 25/08/2023 maakte uw advocaat per e-mail uw enkele opmerkingen over op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud zonder dat hierbij evenwel de inhoud van uw asielmotieven werd gewijzigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste maakt u uw zogenaamde job bij het Afghaanse leger niet aannemelijk omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legt u weinig doorleefde verklaringen af omtrent uw training en uw tijd bij het leger.

- U kan niet aangeven met hoeveel rekruten u op de opleiding zat (CGVS, p. 8).*
- U omschrijft een typische dag op het trainingscentrum als opstaan, sporten en meegenomen worden naar het veld voor praktische training (CGVS, p. 8). Gevraagd om te vertellen over die praktische training antwoordt u enkel 'M16 en M49' (CGVS, p. 8). Nogmaals gevraagd wat u dan precies op die praktische training leerde, antwoordt u: 'Aanvalstechnieken' (CGVS, p. 8). Gevraagd om te vertellen wat u daarover dan geleerd heeft, antwoordt u louter dat dit om technieken ging om te leren schieten op een punt en respect hebben (CGVS, p. 8). U komt hierbij geen enkele keer verder dan een zeer korte en rudimentaire weergave van uw zogenaamde training.*
- Gevraagd om uw takenpakket te beschrijven, antwoordt u dat u gewoon in het bataljon zat om te bewaken. Gevraagd om een typische dag daar te beschrijven, komt u niet verder dan dat jullie een hele dag om de beurt moesten waken. Gevraagd of u nog andere taken had, antwoordt u van niet (CGVS, p. 10). Later geeft u dan echter aan dat u ook gewonde collega's moest afhalen en naar een veilige plek brengen (CGVS, p. 10). Dit zijn evenwel erg oppervlakkige verklaringen betreffende uw takenpakket en tijdsbesteding in het bataljon in Kandahar.*
- Gevraagd om een anekdote te delen van tijdens uw legerdienst dat u is bijgebleven, verwijst u naar een collega die al lachend in de lucht begon te schieten (CGVS, p. 11-12). Gevraagd om nog een anekdote te delen, geeft u aan dat het er zeer veel waren maar dat u ze ondertussen vergeten bent (CGVS, p. 11-12). Dat u slechts in staat bent om één anekdote te delen van uw tijd bij het leger, terwijl u daar toch een jaar heeft gewerkt, is uiterst bevreemdend.*

Daarnaast overtuigen uw neergelegde documenten niet.

- U legt enkel kopieën neer van uw documenten. Hierbij wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is.

- Nochtans geeft u aan dat uw originele bankkaart en legerbadge thuis liggen én heeft u nog contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 5). U had deze originele documenten dus kunnen bemachtigen. U geeft aan dat u hiertoe de gelegenheid niet had omdat het regime veranderd is en het niet mogelijk is om zulke documenten op te sturen (CGVS, p. 5). Dit is een stereotiepe verklaring die u geenszins staft met geloofwaardige argumenten. U geeft namelijk aan dat het met uw familie goed gaat en dat ze geen problemen hebben (CGVS, p. 21).

- Ook de foto's die u indient omtrent uw tewerkstelling bij het leger overtuigen niet. U legt een aantal foto's neer van u in werkverband, maar deze tonen op zichzelf weinig aan (zie map 'Documenten'). Foto's kunnen namelijk makkelijk bewerkt of in scène gezet worden. Het is aan de hand hiervan volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Op drie neergelegde foto's bent u te zien in uniform, maar hierbij dienen twee zaken opgemerkt te worden. Enerzijds bent u op twee foto's niet in een complete legeruitrusting te zien; u draagt hierop geen geweer, noch legerbottines. Anderzijds is uw gezicht op de derde foto bedekt en hoewel u aangeeft dat dit wel degelijk uzelf betreft (CGVS, p. 13), is dit een foto die openbaar op het internet terug te vinden is (zie map 'Landeninformatie'). Het is hierbij zeer opvallend dat de door u ingediende foto exact dezelfde hart emoticon bevat als de foto die op het internet werd teruggevonden. Dit doet vermoeden dat u deze foto, die al geruime tijd op het internet circuleert, van het internet heeft geplukt. Uw verklaringen omtrent deze foto zijn ook niet van die aard dat ze het CGVS kunnen overtuigen van het feit dat dit uw eigen foto zou zijn. Zo geeft u aan dat u gewoon in het bataljon zat om te bewaken (CGVS, p. 10), maar lijkt de persoon op de foto een insigne van het commando bataljon te dragen (zie map 'Landeninformatie'). Gevraagd naar het insigne op de foto, geeft u aan dat dat een teken van uw bataljon (i.e., zarbati) is (CGVS, p. 13), hetgeen dus niet lijkt overeen te komen met de foto.

Ten slotte is het bevreemdend dat u geen problemen aanhaalt met het leger omwille van de vroegtijdige afbreking van uw contract (CGVS, p. 14-15). Nochtans duren contracten bij het leger drie jaar, hetgeen u ook zelf aangeeft tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14).

Ten tweede maakt u ook uw zogenaamde job bij de ALP in Afghanistan niet aannemelijk omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legt u weinig aannemelijke verklaringen af omtrent uw keuze om de ALP te vervoegen.

- U geeft aan dat u en uw familie bedreigingen kregen omwille van uw job bij het leger en dat u daardoor van hen moest stoppen met dit werk (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen sloot u zich echter twee maanden na het afbreken van uw contract bij het leger al aan bij de ALP (CGVS, p. 15). Dit is evenwel een job waarmee u nog steeds in het vizier van de taliban zou staan. Het is dus uiterst bevreemdend dat u vroegtijdig zou stoppen bij het leger omwille van bedreigingen door de taliban, om dan twee maanden later de ALP te vervoegen. Te meer u eerst poogde de ALP in uw eigen regio te vervoegen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd hiermee antwoordt u naast de kwestie en verklaart u dat u niet gewoon thuis kon blijven en de liefde voor uw land zo groot was dat u dat niet kon stopzetten (CGVS, p. 20).

- Het is bevreemdend dat de ALP er geen graten in zag dat u het leger vroegtijdig had verlaten. Bij het indienen van uw taskara had u namelijk aangegeven dat uw originele taskara nog bij het nationale leger lag, waardoor zij moeten geweten hebben dat u uw dienst vroegtijdig had verlaten (CGVS, p. 15-16).

Daarnaast legt u ook over uw tijd bij de ALP weinig doorleefde verklaringen af.

- U geeft aan dat u op een controlepost werkte en dat u een bepaalde plaats moest beveiligen waar veel hoge functionarissen op bezoek kwamen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar hoe een typische dag op de controlepost eruit zag, antwoordt u louter dat jullie moesten bewaken, zorgen dat er geen mijnen werden geplaatst en om de twee uur moesten jullie wisselen.

- U kon geen enkele anekdote over uw tijd bij de ALP vertellen (CGVS, p. 17). U heeft hier nochtans twee jaar gewerkt, dus het is uiterst bevreemdend dat u geen enkel verhaal kan delen over uw tewerkstelling daar.

Ook uw verklaringen omtrent het tijdsverloop van uw job bij de ALP zijn niet geloofwaardig.

- U geeft aan dat u tot aan de val van Afghanistan (i.e., augustus 2021) gewerkt heeft bij de ALP, maar de ALP kreeg al sinds september 2020 geen financiering meer van de VS die de volledige kosten van de ALP op zich namen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat bijna de gehele ALP al ontmanteld werd in april 2021 en in plaats daarvan in andere Afghaanse diensten werd opgenomen (zie map 'Landeninformatie'). U verklaart echter tot aan het moment van de machtsovername tewerkgesteld te zijn geweest bij de ALP en haalt hierbij niets aan omtrent moeilijkheden qua salarisbetalingen of een ontmanteling van de ALP (CGVS, p. 5, 17).

- Ook omtrent het verloop van de machtsovername legt u weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd om te vertellen hoe die eerste dagen na de machtsovername verliepen, antwoordt u dat u gewoon binnen bleef en dat ze veel dingen veranderden, bvb meisjes verboden om naar school te gaan (CGVS, p. 19). U verklaart echter tot het moment van de machtsovername deel uit te maken van de ALP. Van iemand die normaliter rechtstreeks in de gevechten met de taliban verwickeld was, zouden meer doorleefde verklaringen kunnen verwacht worden hieromtrent.

- Ook de weergave van het tijdsverloop van uw tewerkstellingen bij het leger en de politie kloppen niet. Uw legerbadge geeft aan dat u bij het leger startte in oktober 2016 (zie map 'Documenten') en volgens uw verklaringen heeft u daar een jaar gewerkt. Vervolgens heeft u – na twee maand thuis te zijn – de ALP vervoegd waar u twee jaar bij bent gebleven. Dit zou betekenen dat u tot eind 2019, begin 2020 tewerkgesteld was bij de ALP en dus niet tot augustus 2021. Geconfronteerd hiermee, herhaalt u enkel uw verklaringen (CGVS, p. 15).

Ten slotte zijn de foto's die u indient van uw tijd bij de ALP niet overtuigend.

- U legt verschillende foto's neer van uw zogenaamde tewerkstelling bij de ALP, maar deze foto's tonen weinig aan. U bent hierop te zien al poserend met verschillende geweren en een enkele keer lijkt u een legeruniform te dragen, maar er kan aan de hand van de foto's geen link met de ALP afgeleid worden. De foto's lijken bovendien allemaal in een gelijkaardige omgeving genomen te zijn, waardoor de vraag hier rijst of deze allemaal op hetzelfde moment genomen werden.

- Zoals hierboven al vermeld kunnen foto's bovendien makkelijk bewerkt of in scène gezet worden. Het is aan de hand hiervan volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u uw profielen bij het ANA en de ALP niet aannemelijk gemaakt heeft.

Als uw profiel als werknemer van de ANSF (Afghan National Security Forces) niet geloofwaardig bevonden wordt, zijn ook eventuele problemen die u hierdoor meegemaakt zou hebben of zou kunnen meemaken bij terugkeer niet geloofwaardig.

Ten derde is uw gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.

- Na uw aankomst in de Europese Unie passeerde u verscheidene Europese landen zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken (DVZ, punt 23, 33). Dit doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

- Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u aan dat u bij binnenkomst in België bewust een lagere leeftijd heeft opgegeven omdat u een opvangcentrum wilde krijgen (CGVS, p. 2, 21-22). Daarnaast geeft u aan dat u in Bulgarije een andere naam gebruikt heeft, namelijk [E.], omdat u opgepakt was door de politie en uw vingerafdrukken daar werden genomen, maar u daar niet wilde blijven (CGVS, p. 3). Dat u er geen graten in ziet om de Belgische – en andere Europese (asiel)instanties doelbewust te misleiden, geeft weinig blijk van medewerking met de procedure en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid danig.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

Ten slotte kunnen uw documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- *Het kopie van uw paspoort vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit. Gezien uw geboortedatum ook verschillend is van degene die u aangaf bij binnenkomst in België (cfr. supra), zijn hier ook redenen om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit paspoort.*
- *De screenshots die u indient van verschillende facebookposts, gaan over de algemene situatie ten aanzien van militairen in Afghanistan maar zijn niet gerelateerd aan uw specifieke asielrelaas (CGVS, p. 20).*
- *De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.*

Ter volledigheid wenst het CGVS te bemerken dat uw advocaat na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities heeft overgemaakt. Deze hebben echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert aan dat hij een persoonlijke vrees in de zin van artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft.

In eerste instantie wijst hij op een persoonlijke vrees voor represailles van de taliban omwille van zijn tewerkstellingen voor het leger en de lokale politie. Hij stelt dat zijn verklaringen hierover louter subjectief en niet diepgaand zijn onderzocht. Hij haalt enkele motieven aan en tracht deze te weerleggen.

In tweede instantie wijst hij op een vrees dat de taliban hem bij terugkeer zullen beschouwen als verwesterd als gevolg van zijn verblijf in Europa. Hij geeft een algemene uiteenzetting over de huidige Afghaanse context en de mogelijke risico's voor personen die terugkeren uit het Westen en/of zijn verwesterd of als dusdanig zullen worden beschouwd, dit aan de hand van landeninformatie en rechtspraak. Toegepast op zijn persoonlijke situatie, wijst hij er op dat hij sinds zijn aankomst in België in 2022 een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, sociaal en op het vlak van zijn menselijke en sociale visie heeft verwijderd van het kader dat door het de facto-talibanregime wordt opgelegd. Hij benadrukt dat hij opleidingen Nederlands, maatschappelijk oriëntatie en ICT heeft gevolgd, en legt hiervan stavingstukken voor. Hij stelt ook in België te hebben gewerkt als interim-arbeider, waarvoor hij eveneens bewijsstukken voorlegt. Hij voert aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en riskeert te worden gedood.

2.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt zijn herkomst uit het district R. in de provincie Nangarhar en haalt landeninformatie aan over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en zijn regio van herkomst in het bijzonder, met name de EUAA “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023 en de EUAA “Afghanistan Security Situation – Country of Origin Information Report” van augustus 2022. Hij verwijst nog naar een niet nader genoemde ‘leidraad’ van EASO van juni 2019, de UNHCR “Guidance note” van februari 2022, de Asylos “Country of Origin Information Repository for Afghanistan” die handelt over de periode van

september 2021 tot juni 2022, een mediabericht van Aljazeera uit 2021 en de Nansen nota “*Assessment of protection needs of Afghan man under subsequent application*” van oktober 2021. Volgens verzoeker blijkt uit deze rapporten dat er in zijn provincie van herkomst sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij voert aan dat een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt en benadrukt dat de politieke situatie in Afghanistan bijzonder instabiel is en de veiligheidssituatie er erg gevaarlijk en volatiel blijft. Hij geeft aan dat de in de bestreden beslissing aangehaalde landeninformatie onvoldoende actueel is en de “*enkele bron uit januari 2023 [niet] volstaat [...] om de algemene veroudering van de informatie [...] te weerleggen*”. Een analyse van de veiligheidssituatie op grond van artikel 48/4, lid 2, c) van de Vreemdelingenwet vereist volgens hem ook een algemene beschouwing van alle relevante omstandigheden en kan niet worden beperkt tot een analyse van het aantal burgerslachtoffers. Hij betoogt ten slotte dat rekening moet worden gehouden met zijn verblijf in een niet-islamitisch land als persoonlijke factor die aanleiding geeft tot een hoger risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4. Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt hij om zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota van verweerder

Op 25 oktober 2024 maakt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaandelijke opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat het niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 25 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.2.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 18 juli 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is tot de elfde graad naar school gegaan en vervoegde vervolgens het Afghaanse leger. Hij was in Kandahar gestationeerd en dit gedurende ongeveer een jaar. Na bedreigingen door de taliban, besloot zijn familie dat verzoeker met zijn job bij het leger diende te stoppen. Verzoeker heeft daarna zijn school afgewerkt en vervoegde de lokale politie, waar hij twee jaar heeft gewerkt tot aan de machtsovername door de taliban. Hij is Afghanistan ontvlucht op de vijfde dag na de machtsovername door de taliban.

4.2.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld vluchtrelaas legde verzoeker kopieën van volgende documenten voor: zijn paspoort, zijn legerbadge, zijn bankkaart, foto's en documenten van het leger en van de lokale politie en screenshots van facebookposts.

4.2.4. De Raad merkt allereerst op dat alle door verzoeker voorgelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijs-waarde hebben. Verzoeker gaf trouwens aan dat zijn originele bankkaart en legerbadge nog bij hem thuis in Afghanistan liggen alsook dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 5). De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn beoordeling dat verzoeker geen aannemelijke argumenten aanhaalde waarom hij deze documenten niet alsnog zou kunnen bemachtigen en voorleggen. Verzoeker laat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing ook ongemoeid. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 7, COI Focus "Afghanistan – corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Wat de voorgelegde foto's betreft, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien de volgende pertinente vaststellingen gedaan, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en integraal worden overgenomen door de Raad:

"• Ook de foto's die u indient omtrent uw tewerkstelling bij het leger overtuigen niet. U legt een aantal foto's neer van u in werkverband, maar deze tonen op zichzelf weinig aan (zie map 'Documenten'). Foto's kunnen namelijk makkelijk bewerkt of in scène gezet worden. Het is aan de hand hiervan volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Op drie neergelegde foto's bent u te zien in uniform, maar hierbij dienen twee zaken opgemerkt te worden. Enerzijds bent u op twee foto's niet in een complete legeruitrusting te zien; u draagt hierop geen geweer, noch legerbottines. Anderzijds is uw gezicht op de derde foto bedekt en hoewel u aangeeft dat dit wel degelijk uzelf betreft (CGVS, p. 13), is dit een foto die openbaar op het internet terug te vinden is (zie map 'Landeninformatie'). Het is hierbij zeer opvallend dat de door u ingediende foto exact dezelfde hart emoticon bevat als de foto die op het internet werd teruggevonden. Dit doet vermoeden dat u deze foto, die al geruime tijd op het internet circuleert, van het internet heeft geplukt. Uw verklaringen omtrent deze foto zijn ook niet van die aard dat ze het CGVS kunnen overtuigen van het feit dat dit uw eigen foto zou zijn. Zo geeft u aan dat u gewoon in het bataljon zat om te bewaken (CGVS, p. 10), maar lijkt de persoon op de foto een insigne van het commando bataljon te dragen (zie map 'Landeninformatie'). Gevraagd naar het insigne op de foto, geeft u aan dat dat een teken van uw bataljon (i.e., zarbati) is (CGVS, p. 13), hetgeen dus niet lijkt overeen te komen met de foto.

[...]

Ten slotte zijn de foto's die u indient van uw tijd bij de ALP niet overtuigend.

- *U legt verschillende foto's neer van uw zogenaamde tewerkstelling bij de ALP, maar deze foto's tonen weinig aan. U bent hierop te zien al poserend met verschillende geweren en een enkele keer lijkt u een legeruniform te dragen, maar er kan aan de hand van de foto's geen link met de ALP afgeleid worden. De foto's lijken bovendien allemaal in een gelijkaardige omgeving genomen te zijn, waardoor de vraag hier rijst of deze allemaal op hetzelfde moment genomen werden.*

- *Zoals hierboven al vermeld kunnen foto's bovendien makkelijk bewerkt of in scène gezet worden. Het is aan de hand hiervan volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt."*

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij zich in een kwetsbare toestand bevond en dat hij zich *"heeft laten beïnvloeden"*, waarmee hij lijkt te erkennen dat hij inderdaad een foto van het internet heeft geplukt. Dit volstaat volgens hem echter niet om zijn gehele relaas in twijfel te trekken. Hij wijst op de andere foto's die hij voorlegde en waarop hij duidelijk zichtbaar is en de – volgens hem nauwkeurige en gedetailleerde – antwoorden die hij verstrekke tijdens zijn persoonlijk interview. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de commissaris-generaal zich louter zou hebben gesteund op de vaststelling dat hij een van de voorgelegde foto's van het internet heeft geplukt om ook de andere foto's of het asielrelaas opzij te schuiven. Uit de voormelde motivering blijkt integendeel dat de commissaris-generaal ook de overige neergelegde foto's concreet heeft bekeken en heeft toegelicht waarom deze niet tot weinig bewijskrachtig zijn. De commissaris-generaal wees er zo op dat foto's gemakkelijk kunnen worden bewerkt of in scène gezet en stelde vast dat de voorgelegde foto's eerder nietszeggend zijn, dat het onduidelijk is in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling deze zijn genomen, dat deze verzoeker niet in complete legeruitrusting laten zien en ook dat de foto's die zijn werk voor de lokale politie moeten aantonen niet toelaten een link met de lokale politie vast te stellen. Verzoeker betwist nergens de concrete analyse van de overige voorgelegde foto's. Zoals verder wordt besproken, heeft de commissaris-generaal ook de verklaringen van verzoeker aan een concreet onderzoek onderworpen, los van de vaststelling dat hij een foto van het internet heeft geplukt.

Verzoeker betwist ook niet de door de commissaris-generaal gedane vaststelling dat de screenshots van facebookposts die hij voorlegde handelen over de algemene situatie van militairen in Afghanistan en niet zijn gerelateerd aan zijn eigen vluchtrelaas.

De kopie van verzoekers paspoort kan ten slotte hoogstens een begin van bewijs vormen van zijn identiteit en nationaliteit en niet van het asielrelaas. In dit verband moet nog worden aangestipt dat de geboortedatum op het paspoort verschilt van de geboortedatum die verzoeker heeft opgegeven bij zijn binnenkomst in België.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet volstaan om als vaststaand gegeven te beschouwen dat verzoeker was tewerkgesteld bij het Afghaanse leger of bij de lokale politie, en omwille van dit werk problemen kende of dient te vrezen met de taliban.

Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn asielrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, omdat zijn relaas op meerdere punten zeer oppervlakkig en weinig doorleefd is en omwille van een geheel van inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. De Raad treedt allereerst de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat verzoeker er niet in is gelaagd om zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal wijst concreet op het gegeven dat verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegde omtrent zijn training en tijd in het leger. Zo kon verzoeker niet duiden met hoeveel rekruten hij de opleiding volgde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder kwam hij niet verder dan een zeer korte en rudimentaire weergave van de aangeboden training bij het leger. In het bijzonder kwam hij, gevraagd naar wat de *"praktische training"* inhield, niet verder dan het opnoemen van twee types wapens en een algemeen antwoord dat hij *"aanvalstechnieken"*, namelijk *"technieken [...] om te leren schieten op een punt en respect*

hebben” leerde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hij kon ook enkel zeer oppervlakkige verklaringen afleggen over zijn takenpakket en tijdsbesteding in het bataljon in Kandahar, nu hij aanvankelijk niet verder kwam dan te verklaren dat hij en de andere soldaten een hele dag om de beurt moesten (be)waken (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later voegde hij hieraan toe dat hij ook gewonde of dode soldaten moest ophalen en naar een veilige plek moest brengen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder was verzoeker slechts in staat om één anekdote te vertellen over zijn tijd bij het leger (gehoor CGVS, p. 11-12). Ten slotte merkt de commissaris-generaal op dat het vreemd is dat verzoeker geen problemen kende door het vroegtijdig verbreken van zijn contract bij het leger (gehoorverslag CGVS, p. 14 -15).

Verzoeker tracht de beoordeling te weerleggen door te verwijzen naar enkele verklaringen die hij aflegde op vragen die hem werden gesteld over zijn rekrutering en tijd bij het leger. Hij betoogt dat hij de betreffende vragen *“uitvoerig”* heeft beantwoord en hij details, namen en plaatsen heeft gegeven. Echter moet worden opgemerkt dat verzoeker, met het louter wijzen op bepaalde verklaringen die hij heeft afgelegd, nog niet aantoonde dat de voormelde vaststellingen die werden gedaan op basis van zijn verklaringen over het leger incorrect zijn. Verzoeker neemt zelfs niet de moeite om in te gaan op deze verschillende vaststellingen en deze te weerleggen, te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen, niettegenstaande deze wel degelijk ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn opleiding en tewerkstelling voor het leger.

Verzoeker wijst allereerst op zijn verklaringen inzake zijn rekrutering bij het leger, met name dat hij naar het rekruteringscentrum in zijn regio ging, dat hij de daar verkregen formulieren liet ondertekenen of stempelen bij de dorpshoofden en het districtshoofd, dat er ook een formulier was voor twee *‘borgpersonen’* waarop foto’s moeten worden geplakt en dat hij vervolgens naar een trainingscentrum in Kaboel werd gebracht waar hij zijn opleiding kreeg. Hij wijst nog op zijn verdere verklaringen over waar andere opleidingscentra waren gelegen, over de benaming van het trainingscentrum van Kaboel, over wie verantwoordelijk was voor de opleiding en over de medische test die hij diende te ondergaan bij zijn rekrutering. Hij stelt vervolgens zijn regiment en brigade te hebben gepreciseerd. Ten slotte merkt hij op dat hij een *“doorgedreven kennis”* aantoonde van de graden in het leger. Het gegeven dat verzoeker een zekere algemene kennis heeft over de wijze van rekrutering bij het leger, de opleidingscentra, de verantwoordelijke(n) in deze centra, bepaalde korpsen en de graden in het leger volstaat echter nog niet opdat hij aannemelijk maakt dat hij zelf ook werkzaam was bij het leger. Het betreft immers kennis die tot op zekere hoogte kan worden geacht meer algemeen te zijn geweten, ook bij mensen buiten het leger, en die verzoeker alleszins ook op een andere manier had kunnen verwerven. Doorslaggevend voor de geloofwaardigheid van verzoekers eigen tewerkstelling voor het leger is dat hij inzake zijn persoonlijke opleiding en werkzaamheden voor het leger voldoende concrete, precieze en doorleefde verklaringen kan afleggen. Echter net op dit punt stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker in gebreke bleef. Zoals reeds werd gesteld, brengt verzoeker alleszins geen argumenten naar voor die deze beoordeling onderuit kunnen halen.

Verzoeker betoogt wel nog dat hij *“in detail zijn activiteiten, die bestonden uit het verzorgen van gewonde en overleden soldaten”* heeft beschreven. Hij gaat er aldus echter aan voorbij dat hij aanvankelijk, gevraagd naar zijn takenpakket in Kandahar en ook gevraagd om een typische dag van ‘s ochtends tot ‘s avonds te beschrijven, niet verder kwam dan te verklaren dat hij *“gewoon in het bataljon [zat] om te bewaken”*, dit de hele dag, en dat hij geen andere taken had. Pas toen hem verdere vragen werden gesteld, voegde hij hieraan toe dat hij en zijn collega’s ook gewonde en dode soldaten moesten ophalen en naar hun basis moesten brengen. Hij gaf aan dat deze personen vanuit de basis dan ofwel naar een ziekenhuis ofwel een lijkenhuis werden gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het enkele gegeven dat verzoeker plaatsen noemde waarnaar de gedode en gewonde soldaten vervolgens zouden worden gebracht, zonder dat blijkt dat hij zelf instond voor dit verdere transport, doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen inzake zijn eigen taken en de tijdsbesteding in het bataljon in Kandahar wel heel oppervlakkig bleven en dit allesbehalve een doorleefd en gedetailleerd relaas betrof dat kan overtuigen dat hij zelf werkelijk heeft gediend in het leger. Hieraan moet worden toegevoegd dat, zoals vastgesteld door de commissaris-generaal, verzoeker niet in staat bleek om (geloofwaardige en gedetailleerde) anekdotes te vertellen over zijn tijd bij het leger en zijn relaas dat hij geen enkel probleem zou hebben ondervonden door het vroegtijdig verbreken van zijn contract met het leger weinig aannemelijk lijkt. Verzoeker betwist dit ook niet concreet. De Raad benadrukt dat van iemand die ettelijke maanden samen met zijn medesoldaten doorbracht bij het leger, kan worden verwacht dat hij ofwel een precieze dagindeling ofwel minstens enkele anekdotes kan geven over hun tijd samen of een bepaalde missie, te meer nu hij zelf aanvankelijk ook verklaarde dat hij *“teveel”* anekdotes heeft. Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker deze vervolgens allemaal, op één na, zou zijn vergeten. De aangehaalde anekdote bevat verder ook geen enkele concrete informatie en blijkt eerder een *“vriendenverhaal”* uit het dagelijkse leven dan een verhaal dat zich zou hebben afgespeeld binnen het leger. Hij vertelde zo enkel als volgt: *“We waren een keer onderweg met de vrienden. Een vriend die achter ons was, hij begon gewoon in de lucht te schieten en bij schieten wij moesten op de grond gaan liggen. Naar hem heb ik geroepen ‘wie is de vijand, door wie worden we aangevallen?’ Die vriend was gewoon aan het lachen met ons, dat is me altijd bijgebleven”* (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het betreft alleszins geen verhaal dat alsnog kan overtuigen dat verzoeker werkelijk heeft gediend in het leger.

De Raad herhaalt verder dat de voorgelegde stukken evenmin voldoende bewijskrachtig zijn om te overtuigen dat verzoeker heeft gediend in het leger, alsook de gedane vaststellingen dat hij geen overtuigende uitleg geeft waarom hij de originele bankkaart en legerbadge niet zou kunnen voorleggen en dat hij er niet voor terugdeinst om een van het internet gehaalde foto van een militair voor te leggen om het te doen voorkomen dat deze hem betreft, wat echter niet het geval is. Dit laatste doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Ook de overige foto's kunnen, gelet op de reeds gedane vaststellingen, niet overtuigen.

Met zijn kritiek slaagt verzoeker er niet in om de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die door de Raad worden overgenomen, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Deze gedane vaststellingen laten wel degelijk toe te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse leger.

4.2.7. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens ook bij in zijn standpunt dat verzoeker zijn voorgehouden tewerkstelling bij de lokale politie evenmin aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo kan de Raad de commissaris-generaal volgen waar deze stelt dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegde omtrent zijn keuze om de lokale politie te vervoegen. Het is zo inderdaad weinig aannemelijk dat verzoeker, die aangaf vervroegd te zijn gestopt bij het leger omdat zijn familie dit eiste en omdat hij en zijn familie omwille van dit werk werden bedreigd door de taliban, zich vervolgens amper twee maanden na het verbreken van zijn contract met het leger reeds zou hebben aangesloten bij de lokale politie (gehoor CGVS, p. 6 en 15). Ook met deze job zou verzoeker immers kunnen worden gevisieerd door de taliban. Zijn uitleg dat zijn liefde voor het land te groot was, kan ter zake niet overtuigen. Eerder had hij in dit verband trouwens eerder aangegeven dat hij zich "*verveelde*" en zich daarom aansloot bij de lokale politie (gehoor CGVS, p. 15). De commissaris-generaal wees er trouwens nog terecht op dat het weinig aannemelijk is dat de lokale politie geen problemen zou hebben gehad met het gegeven dat verzoeker het leger vroegtijdig had verlaten, waarvan ze kennis moeten hebben gehad, gelet op verzoekers verklaring dat zijn originele taskara nog steeds bij het leger lag (CGVS, p. 15-16). Verzoeker betwist deze pertinente motieven trouwens niet.

Verzoeker brengt ook niets in tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande het tijdverloop van zijn job bij de lokale politie. Zo gaf verzoeker weliswaar aan dat hij tot aan de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, bij de lokale politie heeft gewerkt, maar de commissaris-generaal voegde landeninformatie bij het administratief dossier waaruit blijkt dat de lokale politie al sinds september 2020 geen Amerikaanse financiering meer kreeg terwijl zij de kosten van de lokale politie bijna volledig op zich namen, alsook dat bijna de gehele lokale politie in Afghanistan reeds werd ontmanteld in april 2021 en werd opgenomen in andere Afghaanse diensten (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 3 "*disbanding the ALP – An update: Major transition of security forces achieved during wartime, but as a cost*", 15 april 2021). Verzoeker verklaarde echter dat hij tot aan het moment van de machtsovername was tewerkgesteld bij de lokale politie en stelde geen problemen te hebben ervaren qua salarisbetalingen of door de ontmanteling van de lokale politie (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 17-18). Verzoeker betwist de correctheid van deze informatie niet, waardoor wel degelijk afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn tewerkstelling voor de lokale politie, minstens maakt dit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering tot de machtsovername voor de lokale politie te hebben gewerkt. Dit wordt evenzeer ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker, gevraagd naar het verloop van de machtsovername, niet verder kwam dan te stellen dat hij de eerste dagen na de machtsovername gewoon binnen bleef en dat er veel zaken veranderden, zoals het gegeven dat meisjes niet meer naar school mochten gaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). Mocht verzoeker, zoals hij voorhoudt, op dat ogenblik nog steeds hebben gewerkt voor de lokale politie, kan worden verwacht dat hij hierover meer doorleefde verklaringen had kunnen afleggen.

Verzoeker kan daarenboven niet overtuigen dat de commissaris-generaal onterecht heeft geoordeeld dat hij ook over zijn tijd bij de lokale politie slechts weinig doorleefde verklaringen aflegde, waardoor andermaal afbreuk wordt gedaan aan deze voorgehouden tewerkstelling. Verzoekers standpunt dat hij wel precieze en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn tijd en takenpakket bij de lokale politie kan niet overtuigen. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij een controlepost moest bewaken waar veel hoge functieleden op bezoek kwamen en zorgen dat er geen mijnen werden geplaatst, alsook dat er om de twee uur werd gewisseld. Verzoekers stelling dat dit precieze en gedetailleerde verklaringen inzake zijn dagdagelijkse leven als politieagent of zijn concrete takenpakket betreft, is weinig ernstig en kan niet overtuigen. Hij kon ook geen enkele anekdote of concreet verhaal vertellen over zijn tijd bij de lokale politie die toch twee jaar heeft geduurd (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Dit gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn leven als lid van de lokale politie kan ook niet worden rechtgezet door het enkele gegeven dat hij tijdens zijn gehoor wel enkele namen van oversten en collega's gaf, kennis die ook op een andere wijze kan zijn verworven en/of niet kan worden geverifieerd, of nog door het wijzen op zijn op zijn minst warrige uitleg over zijn uniform bij de lokale politie. De Raad herhaalt

dat de door verzoeker voorgelegde foto's niet toelaten een concrete link met de lokale politie vast te stellen, wat hij niet weerlegt.

4.2.8. Daarnaast heeft de commissaris-generaal correct vastgesteld dat het geschetste tijdsverloop van verzoekers tewerkstelling bij het leger en vervolgens de lokale politie eenvoudigweg niet klopt. Verzoeker legt immers een legerbadge voor die aangeeft dat hij in oktober 2016 bij het Afghaanse leger zou zijn gestart. Volgens zijn eigen verklaringen heeft hij daar ongeveer een jaar gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 15). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij, na twee maanden thuis te hebben gezeten, de lokale politie vervoegde, waar hij ongeveer twee jaar heeft gewerkt. Volgens dit tijdsverloop zou verzoeker echter maar tot eind 2019, begin 2020 zijn tewerkgesteld door de lokale politie, terwijl hij zelf stelde tot augustus 2021 bij de lokale politie te hebben gewerkt. Verzoeker doet zelfs geen moeite hieromtrent alsnog verduidelijking te brengen. Hij voert enkel aan dat de 'protection officer' hem tijdens het persoonlijk onderhoud hiermee onterecht niet zou hebben geconfronteerd. Hij verwijst hiervoor naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het Handvest van het persoonlijk onderhoud van het CGVS. Dit betoog is echter feitelijk onjuist. Verzoeker werd immers tijdens het interview uitdrukkelijk gewezen op het gegeven dat het tijdsverloop niet klopte. Dit wordt ook in de bestreden beslissing aangegeven: *"Geconfronteerd hiermee, herhaalt u enkel uw verklaringen (CGVS, p. 15)."* In het persoonlijk onderhoud kan de Raad het volgende lezen:

"Hoeveel tijd zat er tussen het stoppen bij het leger en het starten bij de lokale politie?

Dus ik bleef twee maanden thuis, ik verveelde mij en daarna heb ik mij bij de ALP aangesloten.

En u zei dat u ongeveer twee jaar voor ALP gewerkt had, klopt dat?

Ja, tot de machtsovername zat ik bij de ALP.

Uw contract bij het leger startte in oktober 2016. U heeft dan 1 jaar gewerkt, dus tot eind 2017 dan ongeveer. U zegt dat u twee jaar voor ALP gewerkt heeft tot de machtsovername. Dan zit daar toch meer dan 2 maanden tussen dat u thuis was?

Ja dus nadat ik stopte bij het nationale leger bleef ik maar twee maanden thuis en daarna ging ik gewoon bij ALP. Tot de machtsovername zat ik bij ALP."

Deze vragen stelden verzoeker in de mogelijkheid om zijn relaas te verduidelijken. Noch tijdens het gehoor, noch in het kader van huidig beroep blijkt hij echter in staat de vastgestelde inconsistentie uit te klaren.

4.2.9. De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker zijn profielen bij het Afghaans leger en de Afghaanse lokale politie niet aannemelijk heeft gemaakt. Hieruit volgt dat ook de door verzoeker ingeroepen problemen als gevolg van dit werk of de eventuele problemen omwille hiervan bij terugkeer naar Afghanistan niet geloofwaardig zijn.

4.2.10. Zoals terecht werd vastgesteld door de commissaris-generaal, en in wezen niet concreet wordt betwist door verzoeker, is er bovendien sprake van dat verzoeker doelbewust leugenachtige verklaringen aflegde over zijn werkelijke leeftijd. Verzoeker gaf bij het begin en einde van zijn persoonlijk onderhoud zelf toe dat hij heel bewust een lagere leeftijd heeft opgegeven bij zijn verzoek om internationale bescherming (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 21-22). Hij verklaarde concreet dat hij een lagere leeftijd heeft opgegeven in de hoop om een plek te krijgen in een opvangcentrum. Dat verzoeker er niet voor terugdeinst om doelbewust misleidende verklaringen af te leggen inzake een aspect van zijn identiteit ondermijnt wel degelijk eens te meer zijn algemene geloofwaardigheid.

Voor zover hij voorhoudt dat er geen objectie elementen zijn waaruit zou blijken dat hij opzettelijk en bewust heeft gepoogd om de autoriteiten te misleiden met betrekking tot zijn geboortedatum, wijst de Raad erop dat verzoeker deze bewuste leugen zelf heeft bekend tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat hij niet kan verwachten dat er geen rekening wordt gehouden met zijn eigen verklaringen. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat asielzoekers zich vaak in een zeer fragiele mentale toestand bevinden en zij daarom soms geneigd zijn om een deel van hun verhaal te veranderen, uit angst dat ze worden teruggestuurd, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij heeft gelogen in de hoop een opvangplek te krijgen en niet omdat hij vreesde te worden teruggestuurd naar Afghanistan omwille van zijn leeftijd. Verzoeker is nog van oordeel dat zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd niet doorslaggevend zijn voor zijn vluchtrelaas. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit gegeven ook geenszins wordt meegenomen in het kader van zijn specifieke vluchtrelaas, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, maar dat dit wel een element is dat – terecht – kan worden aangewend om verzoekers algemene geloofwaardigheid in vraag te stellen.

4.2.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft. Nu het asielrelaas geloofwaardigheid mist, is er

geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het motief inzake verzoekers reisweg doorheen verschillende Europese landen wordt niet als determinerend beschouwd, zodat hierop niet verder wordt ingegaan.

4.2.12. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.2.13. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers, AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met

telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratie-bewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘*oorspronkelijke status*’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.14. Verzoeker laat in casu na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Hij beperkt zich tot het verwijzen naar zijn verblijf van ongeveer 2,5 jaar in België, zijn tewerkstelling en het volgen van taallessen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en ICT in België, maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Verzoeker verklaarde aanvankelijk te zijn geboren in januari 2001, wat maakt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer 20 jaar oud was. Hierbij dient echter nogmaals te worden opgemerkt dat verzoeker zelf heeft aangegeven te hebben gelogen over zijn geboortedatum. Bovendien stelt het door hem voorgelegde paspoort dat verzoeker zou zijn geboren in mei 1998, wat maakt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan eerder 23 jaar was. In alle gevallen kan echter worden aangenomen dat verzoeker reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België, zijn tewerkstelling in dit land en het gegeven dat hij hier lessen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en ICT heeft gevolgd zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij

geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij beperkt zich ook tot een blote bewering dat hij sinds zijn verblijf in Europa een persoonlijke ontwikkeling zou hebben doorgemaakt die hem moreel, religieus en sociaal en op het vlak van zijn menselijke en sociale visie distantieert van het “kader” dat werd ingesteld door het talibanregime. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker beschrijft zichzelf ook nog steeds als soennitische moslim (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hij maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Verzoeker kan verder niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.15. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane beoordeling en vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet concreet betwist. Hieruit volgt dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. Hierbij heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor en verzoeker evenmin aan toont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheids-konvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controle-posten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert het AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij het AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De secretaris-generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022" (COI *"Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 2 februari 2024, p. 5).

De secretaris-generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enig veiligheidsincident waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en het NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF

betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI “*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 5). De secretaris-generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI “*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en het NRF en het AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheids-incidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 113; COI “*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende

actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiietische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiietische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, december 2023, p. 41 en EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Alleszins is deze ook minder recent en, wat de *‘leidraad’* van EASO van juni 2019 betreft, zelfs volstrekt verouderd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het verder volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Het enig middel is ongegrond.

4.6. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS